

Document dels Bisbes de Catalunya: "Pau, Apòstol del nostre poble"

El 21 de gener, solemnitat dels sants màrtirs Fructuós, bisbe, i Auguri i Eulogi, diaques, s'ha presentat a la premsa el document dels bisbes amb seu a Catalunya "Pau, apòstol del nostre poble".

21/01/2009

La presentació ha anat a càrrec de
Mons. Jaume Pujol Balcells,

arquebisbe metropolità de Tarragona i primat i president de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), i de Mons. Joan Enric Vives Sicília, bisbe d'Urgell i secretari de la CET.

Els Bisbes han elaborat un document pastoral atès que, per voluntat del papa Benet XVI, l'Església universal celebra un Any Jubilar Paulí, des del 29 de juny de 2008, solemnitat dels apòstols sant Pere i sant Pau, fins a la mateixa solemnitat de l'any 2009.

La imatge de Pau com a comunicador de l'evangeli en circumstàncies difícils, personals i col·lectives ens fa retornar a la reflexió que vam proposar en el nostre darrer document, *Creure en l'evangeli i anunciar-lo amb nou ardor*, del qual ve a ser com una continuació i on els Bisbes deien que «l'Església es troba en estat de missió» i que «avui és urgent de portar el missatge de Jesús a tots sense excepció, tant als qui

estan adherits a la fe cristiana com als qui, en graus diversos, s'hi mostren propers, o bé als qui n'estan apartats».

Aquest document, que ha estat publicat per l'Editorial Claret dintre de la seva col·lecció Documents del Magisteri en un volum d'una quarantena de pàgines, s'estructura en nou capítols i una conclusió.

EL DOCUMENT

En la primera de les nou parts esmentades, titulada «Pau, una vida en Crist», els Bisbes consideren que «la vida de Pau en Crist comença el dia en què, segons les seves mateixes paraules, “Déu em va revelar el seu Fill perquè jo l'anunciés als pagans” (Gàlates 1,16)». «En el cor de Pau, la pràctica de la Llei i de les seves prescripcions minucioses ha deixat pas a un nou coneixement, el coneixement de Crist. Ell és qui dóna la plenitud i el sentit a l'antic fariseu.

La vida de Pau tindrà, des d'ara, un sol nom: Jesús, el Senyor.»

El segon capítol és «Pau, cridat a ser apòstol», i en ell els Bisbes reflexionen sobre el fet que Déu va comunicar a l'apòstol que «la seva tasca seria anunciar Jesucrist, el Fill de Déu, als qui no eren jueus (vegeu Gàlates 1,16)».

En el tercer capítol («Pau, mestre dels pobles») ens expliquen que «les cartes de Pau són documents preciosos que expressen el pensament i els sentiments, les alegries i les sol·licituds, els projectes i les lluites d'un home que mai no retrocedeix davant allò que ell considera la seva missió apostòlica». També reconeixen que «Pau és un mestre [...], ha estudiat les Escriptures i ha sabut posar [...] les bases de la teologia cristiana».

En el capítol «Pau, pastor de l'Església» (el quart) es veu com

«l'apòstol subratlla que l'Església és la comunitat d'aquells que es reuneixen en nom de Crist, l'aplec dels qui viuen la santedat de fills i l'amor de germans en la plenitud de l'Esperit», i també com «una mirada retrospectiva cap als dos mil anys que portem de cristianisme mostra que els carismes i els serveis s'han manifestat de manera ordinària i extraordinària en l'Església de tots els temps.»

De gran actualitat és la reflexió que es formula en el cinquè capítol («Pau, comunicador de l'evangeli»), on els Bisbes ens mostren com Pau «viu l'anunci de l'evangeli en termes d'imperatiu, de necessitat», sobretot quan exclama: «Ai de mi si no anunciés l'evangeli!» (Primera carta als Corintis 9,16).»

A «Pau, herald de Crist a Hispània», la sisena part del document, ens fa palès que «la vida de sant Pau es

divideix en tres parts ben delimitades». «Des que Pau té l'experiència de Damasc fins a l'inici del primer viatge missioner passen uns deu anys.» «Segueixen uns onze o dotze anys de viatges missioners, d'activitat incessant a favor de l'evangelí per les regions de l'orient de l'imperi romà.» «Finalment, quan, per seguir el disseny diví, es mostra decidit a canviar d'escenari missioner i a portar l'evangelí al límit d'Occident.» I recorden que «Pau fa avinent als romans que té previst dur a terme una gran missió a Hispània».

El setè capítol («Som una Església d'arrels apostòliques!») és una conseqüència de les reflexions anteriors: «Hi ha raons fonamentades per a afirmar que l'Església primada de Tarragona i les Esglésies de la Tarraconense [...] han begut a la font viva de l'evangelí predicat i testimoniats per Pau,

l'apòstol dels pobles, i per Fructuós, el primer màrtir hispànic.»

El vuitè capítol («L'Esperit Sant, ànima de la unitat de l'Església») és un dels de més complexitat teològica. Els Bisbes ens recorden que «quan els cristians, en el credo, professem la nostra fe, afirmem que l'Església és “una, santa, catòlica i apostòlica”. Aquestes “notes” no descriuen solament l'Església externa, la que veiem amb els nostres ulls. Descriuen, sobretot una identitat intangible, la veritat més íntima de l'Església com a “Cos místic de Crist”.» Més endavant indiquen que «La unitat no s'ha de confondre mai amb l'homogeneïtat, ni menys encara amb la dissolució dels carismes propis dels cristians que la integren». Igualment recorden que «no hauríem de veure aquesta pluralitat com a problema, sinó com a do». «La unitat és un element fonamental i necessari per al testimoniatge dels cristians en

el món i per a la credibilitat de la nostra missió.» Els Bisbes, aleshores, es pregunten: «¿Quina autoritat moral tindrem per a construir un món unit i en pau, si aixequem murs dins de la mateixa comunitat de fe?» A la pregunta responen: «Som ja una unitat en el Crist, perquè som d'ell i vivim en ell, però no el posseïm amb exclusiva, ni podem apropiarnos-el.»

El capítol novè es titula «En comunió amb els apòstols i els seus successors», i en ell els Bisbes es fan unes colpidores reflexions com aquesta: «Si creiem, de veritat, que la fe és alliberament, força d'amor i d'unió entre els homes i missatge de salvació, de consol i d'esperança per a les hores de temença, ¿què ens impedeix de viure com els apòstols, com els deixebles de Crist? Estem cridats a ser icones visibles del Déu invisible, som urgits a fer present el Crist en la nostra vida.»

En el capítol de conclusió, «la figura de sant Pau, l'apòstol de les nacions, se'ns presenta amb tons d'una gran proximitat en l'avinentsa d'aquest Any Paulí», i fan tres propostes: «Primerament, us proposem de renovar l'esperit amb la pregària, de viure la conversió dels cors amb la reconciliació sacramental, d'intensificar l'amor a l'eucaristia i d'ajudar solidàriament els pobres i necessitats. En segon lloc, desitgem que augmenti el grau de coneixença de les cartes de Pau; perquè puguin ser redescoberts els tresors de saviesa i de vida cristiana que s'hi amaguen. En tercer lloc, fem una crida perquè l'Església que peregrina a Catalunya, en comunió amb l'Església presidida pel successor de Pere [...] intensifiqui els seus esforços per anunciar de paraula i d'obra la veritat de l'evangeli, imitant les petjades i l'exemple de Pau, l'apòstol.»

premsa de l'Arquebisbat de Tarragona

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/document-
dels-bisbes-de-catalunya-pau-apostol-
del-nostre-poble/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/document-dels-bisbes-de-catalunya-pau-apostol-del-nostre-poble/) (22/08/2025)